

# SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 16.

V Trstu 31. julija 1897.

Letnik I.

Meseca avgusta praznuje se god teh-le slovanskih svetnikov: 2. Bojan, 4. Domogoj, 9. Ratibor, 11. Bolemir, 13. Svetopolk, 24. Borivoj, 25. Milvana, 27. Boleslav, Natalija. 30. Ljutomir.

Slovenke! Dajajte svojim otrokom le slovanska krstna imena.

## V veži.

„Kako lepo! — Že veža vsa je v blesku,  
Kako prekrasno je še le tam gori,  
Za oknom in za svileni zaveso,  
Kjer v divanih se zibljejo gospodje,  
Puhteč, kot paše najfineji duhan;  
Kjer snivajo, kot boginje, gospice,  
Gospice nežne in gopé ponosne! ..  
Papiga zdaj kriči jim: dobro jutro!  
Jn hišina pripravlja jim kopeli  
In guvernante skrbne — in lakaji  
Stopicajo na rahlo po preprogah,  
Da kruto ne razjari se gospoda,  
Če točno ne postreže roka sužnjev....  
Pa srečni so, — jedo jedila božja,  
Za delo zdaj jim ni prositi treba  
Želodcem lačnim po palačah svetlih,  
Kot meni baš . . . .

„No, kaj pa ti postopaš

Okoli vrat, se mar ti česa ljubi?  
Tu sem poglej, na ploščico medeno  
In čitaj ako znaš, pa pomni dobro!  
— Ne smejo psi v to hišo se voditi —  
In tukaj še: — Beračem ni uhoda! —  
Očeti mestni imajo ta posel,  
Da polnijo želodce nenasitne,  
In tja gospod pošilja milodare,  
Da se izogne v hiši bedi gladni\*...

Trdo vratar je zaloputnil vrata  
In v mrazu revež tava in premišlja....

Vida.

## Prva sreča

III.

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska po izvirniku poslov. Adolf Pahar.

(Dalje).

Alekszej Markovič, njega oče, je bil tako izboren, velikansk, in lice njegovo je bilo tako prijetno, dobro, bradato, rudeče; Zini so od nekdanj taka lica silno ugajala. Ona je takoj čutila do nju zaupanje in simpatijo in doznala, da ju bode iskreno ljubila in da ji bo pri njih dobro.

Alekszej Markovič jo je takoj imenoval hčerko in nežno, kakor otroka, pogladil po glavi in se pri tem tako dobrodušno in glasno zasmel, da je Hélène vztrepotala. A njej, Zini, je zaradi tega še nekako boljše ugajal. In teta Aljošina ji je tudi zelo dapála, dasi se ji je zdela v prvem trenutju strašno smešna in nelepa, no pozneje je videla, da je samo od obleke in frizure taka, a v resnici nekaj prelest, ki se ravno tako prijetno, dobrodušno smeje. Kadar se zasmije, se njeni očesci zmanjšata, a njen nosek se zaviha povsem navzgor, in okoli njega se naredé take smešne, dobre gube, da bi jo človek kar poljubil.

Hélène ne da bi ne ugajalo, a tako . . . Zina je potem slišala, kako je sestra govorila možu svojemu:

— Dobri ljudi, a strašni provincijali!

Ko se je podajal čaj, je Zina zapazila, kako je njihov lakaj Aleksander s tópo, ošabno fizijonomijo, zaradi katere ga Zina nikdar ni mogla trpeti, s preziranjem ogledoval njena prihodna sorodnika, posebno roke tete Lize, ko je prišla za svojo čašo. Res, roke so bile velike, rudeče, v kratkih rokavicah, kakoršne nosijo u Petrogradu samo sobárice; a Zini se je zdela to preziranje ošabnega lakája tako razžaljivo, da ga je odslej še manje mogla trpeti.

Za trenutje ji je prišlo v glavo, se li tudi Aljoša sramuje svojih staromodnih sorodnikov, ker je zapazila, da je celó Hélène nekako lažno zarudéla, ko se je mej